

ret for at vise, at Regjeringen i Virkeligheden vil tage og har taget Hensyn til de særlige Forhold, men Andet er det jo ikke, det ærede Medlem har udtalt i sit Endringsforslag. Det indeholder jo ikke noget Bindende for Regjeringen; det indeholder kun en Opfordring til at tage særligt Hensyn til Handelspladsens eieendommelige Jurisdictionforhold og dens hidtidige selvstændige Bestyrelse af dens Havnevesen, men det udtaler ingenlunde, paa hvilken Maade det skal stee, og naar jeg da siger, at Regjeringen har taget og vil tage disse Hensyn, forekommer det mig, at en saadan Hensiktsstilling er fuldstændigt overflødig. — Jeg begyndte at studse, da det ærede Medlem tog noget stærkt paa Bei over en formeentlig Uret, der var skeet en selvstændig Havnebestyrelse ved ministerielt Paalæg; men det beroligede mig selvfølgelig, da han udtalte, at det var en gammel Historie, der ikke hibrørte fra den nuværende Regjering. Jeg maa tilstaae, at det paagjældende Forhold er mig fuldstændigt ukendt, og jeg kan altsaa ikke tage det til Støtte eller til Indtægt for min Anskuelse om det Forhold, det ærede Medlem har berørt. — Den ærede Forslagsstiller var noget streng i sin Kritik over Lovens Affattelse, og navnlig dens § 1, idet han meente, at der deri laa en utilbørlig Uthdelighed. Jeg erkjender ikke, at der kan være nogen Tvivl om Forstaaelsen af § 1; jeg troer, at hele det Spørgsmaal, det ærede Medlem har reist om Forstaaelsen af et Udtryk deri, er fuldstændigt overflødig, og at derfor ogsaa hans Endringsforslag er overflødig; men det forekommer mig, at det, ved Siden af en saadan minutieus Kritik af de Udtryk, Regjeringen har valgt, er aldeles forbausende, at han ikke har været heldigere i at gjengive sin Tanke i sit Endringsforslag under Nr. 3. Det ærede Medlem udtalte, at han deri kun vil have angivet, at han for disse Districters Beboere vil have hævdet de samme Fristelser og Kempelser, som Loven af 19de Febr. 1861 har etableret for Kongeriget, men deraf er der ikke Spor, ja, ikke engang en Antydning i hans Endringsforslag. Det siger ganske i Almindelighed: „Indenrigsministeriet bemyndiges til, hvor Billighed maatte tilfige det,“ — altsaa i al Almindelighed — „at bevilge Søfarende i de ved Lov af 16de Februar

1866 incorporerede forhenværende festsigste Districter Undtagelse fra de almindelige Regler om Søneringen.“ Det er den allerfylligste Bemyndigelse, som kan tænkes, og som en Regjering kunde ønske sig til at undtage fra Lovens Bestemmelser; der er ingen Antydning af, end sige, at det skulde være ndtryffeligt udtalt, at det kun er de Undtagelser, som Loven af 19de Februar 1861 tilsteder for danske Søfarende, han har haft for Die. — Jeg skal ikke her berøre den Behandlingsmaade, dette Lovforslag har nydt i det andet Thing; men det maa dog være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at det Spørgsmaal, som det ærede Medlem har bragt frem i sit Forslag under Nr. 3, ikke alene efter det andet Things Mening, men ogsaa efter Regjeringens, ikke henhører under denne Lov, og at der altsaa ikke har været nogensomhelst Anledning til at bringe det Spørgsmaal under Behandling og Overveielse der. Det ærede Medlem vil vistnok give mig Ret heri, naar han gennemlæser Forhandlingerne i Landstthinget over dette Lovudkast.

Steenstrup: For at begynde med, hvad den ærede Minister endte med, skal jeg erklære, at det kan jeg rigtignok ikke gaae ind paa ved at gennemlæse de Forhandlinger, den ærede Minister hentydede til, at Landstthinget ogsaa er gaaet ud fra den Anskuelse, og jeg troer ikke, at noget Mennekte kan være gaaet ud derfra; thi, naar der i Lovens Overskrift staaer: „Communale og Næringsforhold“, saa hører Søneringen efter selve Lovens Ord ind under den og ind under Overskriften; thi Sønering er ogsaa Næring. Det er ganske vist ikke almindelig bunden Næring; men dersom Søneringen ikke er Næring, saa existerer der ingen Næring i Marstal. At ville give en Lov angaaende Næringsforholdene i Marstal og revidere de almindelige Bestemmelser, og ikke tænke paa Søforholdene, vil rigtignok være at tage meget lidt Hensyn til Beboerne i Marstal; thi alle deres Interesser ere concentrerede i Søneringen og saa godt som ikke i Andet. Den ærede Minister siger, at mit Endringsforslag til § 1 er aldeles unødvendigt eller skadeligt. Ja, jeg maa rigtignok gjentage, at